

Тук чувствуваме вече едно по-зрело изкуство, ~~заедно~~ с по-голяма широта на вдъхновението, макар, че ~~неизбежно~~ образите не са съвсем непринудени и съразмерни. Ясно е, че поетът се опитва в нещо по-силно и настоятелно подчертава своите психологически впечатления с енергия в която известни ноти изглеждат прекалени; достатъчно е да си спомним в самия "Нов живот" четиристистието в което ни описва <sup>смущението</sup> ~~сливането~~ си пред Беатриче:

*Lo viso mostra lo color del core  
che, tremotando, ovunque s' affiora;  
e per la ebbrieta' del gran tremore  
le pietre per che gridin: "Moia, moia!"*

/ Лицето ми сочи цвета на сърдцето,  
що, прималняло и в трепет голям, всъде  
дири подкрепа, опиянено дотам, че сякаш и  
камъните чува да викат: "Умри, умри!"